

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. soudem ustanoveným opatrovníkem paní D. N., pracovníci Nejvyššího správního soudu, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2004, č. j. 10 Az 195/2003 - 29, o odmítnutí žaloby,

t a k t o :

I. Řízení s e z a s t a v u j e .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2003, č. j. OAM-1601/AŘ-2002, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2001, č. j. OAM-6345/VL-10-K01-2001 o zamítnutí návrhu o udělení azylu jako zjevně nedůvodného dle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2004, č. j. 10 Az 195/2003 - 29 byl návrh odmítnut, neboť ani na výzvu soudu nebyly náležitosti žaloby doplněny.

Dne 30. 6. 2004 podal žalobce (dále též stěžovatel) proti uvedenému usnesení kasační stížnost. Součástí podané kasační stížnosti byl i návrh stěžovatele, aby mu soud pro řízení o kasační stížnosti ustanovil zástupce dle ust. § 35 odst. 8 a ust. § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

Z ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. může předseda senátu navrhopateli, u něhož jsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, na návrh ustanovit usnesením zástupce.

Městský soud v Praze proto přípisem ze dne 26. 7. 2004 vyzval stěžovatele k prokázání jeho osobních a majetkových poměrů. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 12. 10. 2004. Přípisem ze dne 3. 11. 2004 byl stěžovatel vyzván, aby soudu I. stupně sdělil

v čem spočívají jeho náklady spojené s pobytem na území ČR, jak jsou tyto náklady vysoké a z jakých prostředků jsou stěžovatelem hrazeny. Zásilka se vrátila Městskému soudu v Praze s údajem pošty, že se adresát odstěhoval bez udání adresy.

Městský soud v Praze poté zjišťoval místo pobytu stěžovatele dotazem u Cizinecké policie České republiky, které přípis ze dne 22. 12. 2004 a 19. 1. 2005 sdělilo, že poslední známá adresa pobytu cizince je P. 5 u p. M. S., P. 2557/16, jiná adresa pobytu není známa a současný pobyt uvedeného cizince není znám. Soud I. stupně postoupil spis k rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud se pokusil zjistit aktuální adresu stěžovatele, a to dotazem v databázi žadatelů o azyl, odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Bylo zjištěno, že není známa jiná adresa pobytu stěžovatele než P. 2557/16, P. 5, na které se však stěžovatel nezdržuje.

Jelikož je stěžovatel neznámého pobytu, byla mu usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2006, č. j. 5 Azs 36/2006 - 80, podle § 29 odst. 3 o. s. ř. použitého přiměřeně podle § 64 s. ř. s. ustanovena opatrovníkem paní D. N., pracovnice Nejvyššího správního soudu.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (stěžovatele) a tato skutečnost brání nejméně po dobu devadesáti dnů rozhodnutí ve věci. Zákon o azylu tedy v citovaném ustanovení stanoví dvě podmínky, jejichž kumulativního naplnění je pro zastavení řízení zapotřebí. V souzené věci není sporu o tom, že místo pobytu stěžovatele na území České republiky není známé; tato skutečnost přetrvává již od listopadu 2004 a Nejvyšší správní soud si ji před vydáním svého rozhodnutí ověřil z internetové databáze žalovaného. Bylo tedy konstatováno, že stěžovatel je neznámého pobytu, a k ochraně jeho práv mu byl Nejvyšším správním soudem ustanoven opatrovník. První podmínka pro zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu tedy byla podle názoru Nejvyššího správního soudu naplněna.

Při posuzování toho, zda neznámý pobyt stěžovatele brání rozhodnutí ve věci - o tom, že tato skutečnost trvá déle než zákonem předpokládaných devadesát dní, není přitom vzhledem k výše uvedenému pochyb. Za stávající procesní situace, kdy je stěžovatel neznámého pobytu, absentuje povinné zastoupení stěžovatele advokátem a kasační stížnost má vady, jež znemožňují přezkum rozhodnutí soudu I. stupně, neboť v ní jsou formulovány kasační důvody pouze velmi obecně, je k odstranění uvedených vad nezbytná osobní součinnost stěžovatele. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vzhledem k povaze souzené věci, nelze požadovat po ustanoveném opatrovníkovi stěžovatele, aby bez osobního kontaktu se stěžovatelem např. sám vyhledával a domýšlel důvody kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto konstatoval naplnění všech zákonných podmínek pro to, aby v souladu s § 33 zákona o azylu usnesením rozhodl o zastavení řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno, podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. listopadu 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu